

[Arbejdsministeren]

Der er således i dyrtidsfondsloven hjemmel til at anvende midlerne til erhvervelse af fast ejendom.

Jeg ser mig ikke i stand til at kommentere de konkrete anbringelser, som bestyrelsen foretager inden for de givne rammer i lovens § 6, jfr. min besvarelse af spørgsmål nr. 401 fra Askjær Jørgensen (FP) vedrørende fondens erhvervelse af de nævnte byggegrunde fra JME-Byg A/S (Folketingstidende 1980-81, sp. 5185).

Med hensyn til dyrtidsfondens valg af bankforbindelser har fonden over for mig oplyst, at den som almindeligt princip for tilrettelæggelsen af sin administration har valgt i videst muligt omfang at skaffe sig ekspertise udefra. Dette gælder såvel i spørgsmål om køb af ekspertise hos ATP som i spørgsmål om juridisk ekspertise, og det gælder også i spørgsmålet om bankmæssig ekspertise. Herved har fonden undgået at skulle opbygge den omfattende administration, som ville være nødvendig, hvis den selv løbende skulle vurdere og behandle tilbud fra samtlige pengeinstitutter m.v.

Den ekspertise, som fondens 2 bankforbindelser stiller til rådighed vedrørende køb af obligationer, børsnoterede aktier og pantebreve, er uden omkostninger for fonden, og andre pengeinstitutter har i øvrigt fortsat mulighed for i fri konkurrence at afgive de bedst mulige tilbud til Dyrtidsfondens, som blot i sådanne spørgsmål repræsenteres af sine bankforbindelser.

Rent bortset fra at Dyrtidsfonden – som jo fra den ene dag til den anden skulle kunne placere 1,5 mia kr. årligt – ikke havde anden mulighed end at skaffe sig ekspertise hertil udefra, finder jeg, at det er fornuftigt af fonden ikke at opbygge sin egen fondsadministration, så længe dette i øvrigt sker på konkurrencedygtige vilkår til gavn for de lønmodtagere, hvis midler det alene er fondens opgave at forvalte bedst muligt.

Spm. nr. 627

Til miljøministeren (18/2 81) af:

Ernst Schmidt (FP):

»Vil ministeren sætte de nugældende krav om indretning af lossepladser ud af kraft, indtil undersøgelserne om eventuelle skadevirkninger ved gamle lossepladser foreligger,

således at den indtil nu manglende viden på området ikke kan medføre fejlinvesteringer ved anlæg af lossepladser?«

Begrundelse

Landet over er der problemer om lossepladser beståen eller etablering.

Et af de sidste eksempler herpå er omtalt i Vestkysten den 31. januar 1981, der behandler kravet til en ny losseplads på Fanø, som »efter bogen« skal forsynes med en bundmembran til 1 mill. kr., selv om undersøgelser tyder på, at dette er unødvendigt.

Da kommunerne skal økonomisere og ikke mindst i den nuværende situation, forekommer det relevant at få ministerens indstilling til problemerne oplyst, hvorfor spørgsmålet er stillet.

Besvarelse (27/2 81):

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Lossepladser godkendes i dag i henhold til bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens § 35, jfr. miljøministeriets bekendtgørelse nr. 176 af 29. marts 1974 om godkendelse af særligt forurenende virksomheder m.v., som ændret ved bekendtgørelse nr. 290 af 28. juni 1978. Det fremgår af bilaget til bekendtgørelsen, at lossepladser, der er medtaget som punkt G 1, skal godkendes af amtsrådet.

Som grundlag for amtsrådenes godkendelse har miljøstyrelsen i 1974 udsendt »Vejledning for kontrollerede lossepladser«. Heri er bl. a. beskrevet, hvilke hensyn der bør tages ved etablering af kontrollerede lossepladser, herunder til sikring mod forurening af vandindvindingsanlæg og anvendelige grundvandsressourcer.

Det er miljøstyrelsens opfattelse, baseret på underretning om en lang række afgørelser om tilladelse til indretning af lossepladser, at amtsrådene i de krav, som stilles til indretning af lossepladser, tager hensyn til de lokale forhold. Amtsrådene stiller således ikke automatisk krav om bundmembran, men lader dette afhænge af de lokale vandindvindingsmæssige, de geologiske og hydrogeologiske forhold på stedet, sammenholdt med affaldets art.